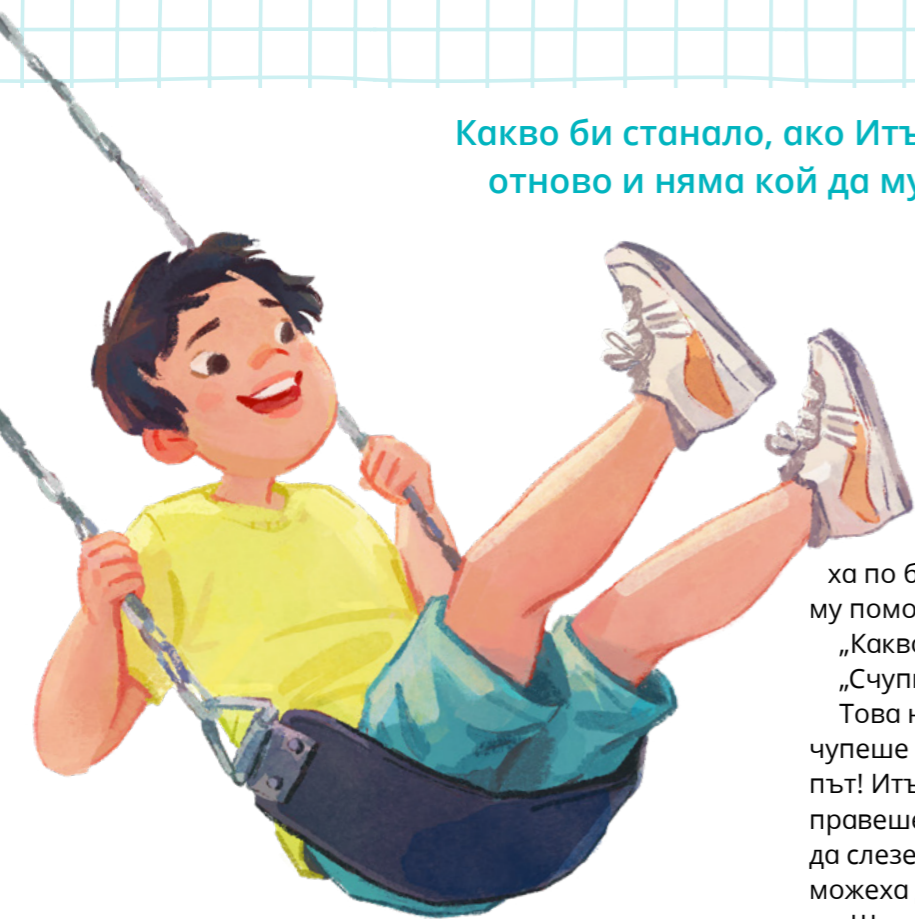

Никога съвсем сам

Какво би станало, ако Итън се нарани
отново и няма кой да му помогне?

От **Габриеле Шиозава**
(По истинска история)
Тази история се случила в САЩ.

Итън засилваше люлката с краката си. Залюляваше се все по-високо и по-високо. Вятърът го караше да се чувства все едно лети.

И тогава звънецът би. Итън въздъхна. Не беше готов междучасието да свърши.

Децата се подредиха, за да влязат вътре. Итън остави люлката да се забави. И после слезе от нея, за да влезе в час.

Но когато Итън докосна земята, той почувства остра болка в крака си. Той падна в прахта. Опита се да се изправи, но кракът му сякаш

гореше. Болеше го ужасно!
„Помощ“ – извика Итън. Сълзи се стекоха по бузите му. Деца и учители се затичаха да му помогнат.

„Какво стана?“ – попита една учителка.

„Счупих си крака!“

Това не беше първият път, когато Итън си чупеше кост. Не беше и вторият, нито пък третият път! Итън имаше заболяване на костите, което ги правеше лесно чупливи. Дори и малки неща, като да слезе от тротоара или да се блъсне в някого, можеха да доведат до счупване на кост.

„Ще се обадим на родителите ти, за да те завеждат на лекар – каза учителката. – Всичко ще бъде наред.“

Итън се радваше, че има хора, които да му помогнат. Кракът все още го болеше много, но той знаеше, че ще бъде в безопасност.

Мама и Татко дойдоха в училище и заведоха Итън на лекар. Сложиха му син гипс на крака и го заведоха у дома, за да си почива.

Заради счупения си крак Итън прекара много време на легло. Той имаше много книги за четене. Понякога приятелите му идваха у тях, за да играят игри с него. Но все пак му беше скучно.

Една нощ Итън се събуди и не можа повече да

заспи. Опита се да се отпусне, но беше притеснен. *Какво ще стане, ако си счупя кост и няма никой, например посред нощ?* Итън се замисли. Сърцето му се разтуптя. Изпитваше страх.

„Татко!“ – извика Итън.

Татко дотича в стаята на Итън. „Какво има?“

„Страх ме е – каза Итън. – Какво ще стане, ако си счупя друга кост и няма никой, който да ми помогне?“

Татко седна до него на леглото. „Това е много страшна мисъл – каза той. – Дори и когато се стремим да бъдем внимателни и в безопасност, пак може да се случи нещо лошо. Но независимо от всичко, Небесният Отец бди над теб.“

„Значи ли това, че Той е винаги с мен?“ – попита Итън.

„Точно така!“ – Татко нежно прегърна Итън.

Итън помисли колко бързо Татко дойде, за да

му помогне. Той знаеше, че Татко го обича и винаги иска да му помага. Може би Небесният Отец е също като Татко.

На следващия ден Итън прочете един стих в списанието *Приятел*. Там пишеше: „Дерзайте и не се бойте, защото Аз, Господ, съм с вас и ще заставам до вас“*.

Итън се почувства спокоен и в безопасност, когато прочете стиха, точно както се чувстваше, когато говореше с Татко. Той знаеше, че Светият Дух го утешава. Все едно, че прегръщаше Татко отново.

Сигурно ще си счупя още кости – помисли си Итън, – но няма нужда да се страхувам. Той знаеше, че никога няма да бъде съвсем сам. ●

*Учение и завети 68:6.

Кога сте чувствали любовта на Небесния Отец?